

อิทธิพลของธรรม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ข้อ ๓๐๕. เนาะ

ถาม : ๓๐๕. เรื่อง “กราบขอธรรมเป็นที่พึ่ง”

กราบนมัสการหลวงพ่อด้วยความเคารพยิ่ง ระยะเวลาที่โยมอาจจะเขียนมาบ่อย เพราะรู้สึกว่ามีอยู่มั่นหล่นจนหมดต้นแล้ว โยมชอบคำว่า “สั้มหล่น” ของหลวงพ่อก มาก เพราะเป็นคำที่ทำให้ใจพองๆ ของโยมหดเล็กลงทันทีทันใด โยมคอยเตือนตัวเอง เสมอว่าที่ผ่านมามันเป็นแค่สั้มหล่น เพราะปีนี้เป็นปีที่ไม่มีสั้มหล่นให้เห็นเลย ทำให้โยม รู้สึกว่า ถ้าไม่เข้มแข็ง ไม่พากเพียรให้มากขึ้น โยมอาจจะไม่มีโอกาสได้เห็นผลสั้มอีกเลย

กราบขอขมาหลวงพ่อกเข้าค่ะ เพราะจิตที่มีความต้องการที่พึ่ง อย่างน้อยช่วงเวลาที่ ได้พึ่งธรรม กุศลก็จะเกิดที่จิต จะเป็นกำไรของชาตินี้ และเป็นต้นทุนของชาติหน้า สะสม ไปจนกว่าจะถึงวันที่จิตนี้ไม่ต้องการมีที่พึ่งใดๆ อีกต่อไป ขอบพระคุณอย่างสูงค่ะ

หลวงพ่อก : นี่พูดถึง “สั้มหล่น”

คำว่าสั้มหล่นนี่นะ โดยธรรมชาติของสั้มหล่น สั้มมันจะเอาอะไรมาหล่น คุณสิใน ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณสิคนที่มีความกลัวมากที่สุดในที่สุดคือพระสั้มสิ คนที่ทุกข์ทนเข็ญใจมากคือพระอรหันต์ที่ว่าฉันข้าวไม่เคยอิ่ม ฉันข้าวไม่เคยอิ่มเลย เวลา บิณฑบาตไปคนจะสั้มใส่บาตร จากหน้าจากหลังนะ ครูบาอาจารย์ก็ช่วยเหลือกัน จน สุดท้ายพระสารีบุตรสงสารมาก ข้าวมันรำลือไปไกล พระสารีบุตรไปถามว่า

“เขาไม่ใส่บาตรหรือ?”

“ได้”

โยมอุปฐากคุณเลมหมคแหละ มันก็เหมือนพระทั่วไป แต่ตัวเองจะขาดแคลนๆ ตลอดเลย พอตัวเองจะขาดแคลนนะ พระสารีบุตรเลยจับบาตรนั้นไว้ด้วยบุญของพระสารีบุตร ถ้าด้วยบุญของพระสารีบุตร อาหารในบาตรนั้นมันจะไม่หายไปโดยธรรมชาติ มันจะจางหายไปเลย แต่ถ้าเวลาพระสารีบุตรจับอยู่ ด้วยบุญของพระสารีบุตรอาหารจะอยู่คงที่อย่างนั้น พระองค์นั้นได้ฉันข้าววันนั้นอิมมือหนึ่ง

ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยฉันข้าวอิมเลยนะ พอฉันไปๆ อาหารมันจะหายไปๆ จนหมดตัวเองไม่ทันอิมเลย หิว หิวอยู่ทั้งปีทั้งชาติ แต่เป็นพระอรหันต์นะ ลึ้นสุดทุกข์เหมือนกัน นี่เวลาพูดถึงบุญของพระอรหันต์ทำไมฉันข้าวไม่เคยอิม แล้วพระสีวลี ไปทางไหนมีแต่บุญมหาศาลเลย เราจะบอกว่าคำว่าสัมหล่น เพราะอะไร? เพราะพระสีวลีก็ทำของพระสีวลีมา นี่พระที่ว่าไม่เคยฉันข้าวอิม เพราะว่าเวลาไปถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

อยู่ในธรรมบทหรืออยู่ในไหนนี้แหละ เขาเคยเป็นเศรษฐีนะ พอเป็นเศรษฐีนี้แบบว่าข้าวสารตกไปที่ดิน พอตกไปที่ดินนี่นะมคมันคาบไป เขาเอาจอบไปขุดเอาข้าวสารคืน โอ้อโฮ จี้เหนียวขนาดนั้น เขาจี้เหนียวได้ขนาดนั้นนะ แต่เวลาพระสีวลี เห็นไหม หลวงตาบอก อยู่ในธรรมบทเหมือนกัน เขาเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน ใครทำบุญที่ไหนจะเป็นหัวหน้า เขาเป็นหัวหน้า เป็นผู้นำการทำบุญมาตลอด นี่เพราะมีบุญกุศลอย่างนั้น พระสีวลีถึงได้บุญมหาศาล ไปไหนไม่มีใครมีบุญเท่าพระสีวลี เป็นเอตทัคคะในทางลาภสักการะ นี่ทุกตะคนเข้ญใจก็เป็นเพราะการกระทำมา

ทีนี้ย้อนกลับมาที่สัมหล่น คำว่าสัมหล่นมันเหมือนกับคนที่มิบุญใช้ไหม? คนที่มีบุญมันจะมีวาสนา คูตีเวลาคนประกอบธุรกิจ คนทำต่างๆ จะประสบความสำเร็จ จะทำสิ่งใดเพราะเขาได้สร้างของเขามา แล้วเขาไม่เคยสร้างกรรมชั่วเลยหรือ? จิตทุกดวงมีกรรมดี กรรมชั่วมาในใจ อะไรมันจะให้ผลก่อน จะให้ผลก่อนนะ

ฉะนั้น นี่พูดถึงผลจากข้างนอก ผลจากข้างนอก การประสบความสำเร็จ การทำแล้วมันจะไม่มียุบสรรคจนเกินไปนัก แต่มันก็มีทั้งนั้นแหละ อย่างเช่นว่าพระพุทเจ้าก็ยังมิ เห็นไหม พระพุทเจ้า นี่พราหมณ์นิมนต์ไว้ก็ยังอดอาหารทั้งพรรษาเลย ทั้งๆ ที่เวลา

รำลือนะพระสิวลีเป็นผู้ที่ลาภมหาศาล แต่ใครเป็นคนตั้งพระสิวลีละ? ก็องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แสดงว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องมีมากกว่า ถ้าเรามีมากกว่า เราจะรู้ได้อย่างไรว่าคนใดมีบุญมากน้อยแค่ไหน?

ฉะนั้น คำว่ามีมากกว่ามันก็ยังถึงคราว เห็นไหม ถึงคราวที่ว่า กรรมให้ผลๆ ฉะนั้น คำว่ากรรมให้ผล คนเรามันมีทำดี ทำชั่วมาในหัวใจทุกๆ ดวงใจ แต่ส่วนใหญ่เวลา มัน เราจะใช้คำว่า

“อิทธิพลของกรรม”

อิทธิพลของกรรมมันมีอิทธิพลเหนือหัวใจดวงนี้ ถ้ามีอิทธิพลเหนือใจดวงนี้ เพราะเราทำบุญกุศลมา ทำสิ่งต่างๆ มา มันมีอิทธิพล นี้พันธกรรมของมัน จิตของมัน มันมีแนวโน้มนั้น ถ้ามีแนวโน้มนั้นนะ เวลาเราไปภาวนา เห็นไหม คำว่าสัมถล่น เราจะบอกว่าสัมถล่นมันไม่มีคำอธิบาย เวลาจิตมันเป็นมันไม่มีคำอธิบายใช้ไหม? พอไม่มีคำอธิบายเราถึงบอกว่าสัมถล่น ทีนี้คำว่าสัมถล่นเลยกลายเป็นว่ามันไม่มีเหตุมีผล มี นี่วันนี้จะอธิบายถึงสัมถล่นไป

ถ้าสัมถล่นจะหล่นขึ้นมา มันจะเอาอะไรมาหล่น? ไม่มีหรอก ในพุทธศาสนาไม่มีสิ่งใดต้องมีเหตุ มีปัจจัยทั้งนั้นแหละ ถ้ามันไม่มีเหตุ ไม่มีปัจจัยมันมาได้อย่างไร? มันมีเหตุ มีปัจจัยแต่เป็นภาษาเราพูดไป ภาษาเราพูดเราต้องการให้มันแบบว่ากระชับ แล้วไม่ต้องพูดกันเย็นเยื่อ พอใครภาวนามาที ว่าอย่างนี้เป็นอย่างไร? ชักแม่น้ำ ๕ สาย ๑๐ สาย มากกว่าจะอธิบายจบ กว่าเขาจะร้อง อ้อ นี่อู้อู เหนื่อยตายเลย ก็เลยว่าสัมถล่นๆ แต่สัมถล่นมันต้องมีเหตุมีผลถึงจะหล่นได้

ทีนี้คำว่าสัมถล่น นี่อิทธิพลทางกรรม อิทธิพลของกรรม อิทธิพลของกรรมที่เราได้สร้างมาจนถึงมาเป็นแบบนี้ พอมันเป็นแบบนี้ปั๊บ คำว่าสัมถล่นนะ พอสัมถล่นเราภาวนาไป เห็นไหม จิตมันจะลง มันจะเห็นนิมิตต่างๆ เห็นความรู้ต่างๆ แล้วมีความสุข นี่สัมถล่น เพราะอะไร? เพราะเราทำมันเกิดโดยบุญกุศล คุณิคุณุเหตุปัจจัยของผู้ที่ปฏิบัติ จิปปาภิญญา ปฏิบัติง่ายรู้ง่าย ปฏิบัติง่ายรู้ยาก นี่มันก็เป็นเพราะการกระทำสิ่งนั้นมา ถ้าการกระทำสิ่งนั้นมา ใครทำมาสิ่งใดมันก็จะให้ผลตามนั้น

ฉะนั้น เวลาเราสร้างบุญกุศลของเรามาใช้ใหม่? แต่เรายังไม่เกิดอริยสัจ คำว่าเกิดอริยสัจนี่นะ เรามีสติขึ้นมา เราฝึกหัดๆ จนเข้าสมาธิชำนาญในวสี คือเข้าสมาธิได้ง่าย ออกสมาธิได้ง่าย แล้วพอเข้าสมาธิแล้วเราพยายามน้อมนำไปหัดใช้ปัญญา นี่หลวงตา ท่านพูดประจำ บอกว่า

“ปัญญานี้ถ้าไม่หัดฝึกฝนมันเกิดเองไม่ได้หรอก”

ในตำราบอกศีล สมาธิ ปัญญา แล้วมีครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติลุ่มๆ ดอนๆ ใช้ใหม่? ท่านก็บอกว่าเวลาเกิดสมาธิแล้วมันจะเกิดปัญญาเอง ทุกคนก็รอให้ปัญญามันเกิด ใครทำสมาธิแล้วก็นั่งรอ นั่งรอนะเมื่อไหร่ปัญญามันจะเกิด นี่น้ำใสแล้วเห็นตัวปลา โดยความเป็นจริงเป็นไปได้ โดยความเป็นจริงเป็นไปได้หรือ? แต่เวลาจิตมันสงบแล้ว มันรู้มัน รู้ นี้ รู้แว็บๆ แวบๆ มันเป็นสัญชาตญาณ มันเป็นธรรมชาติของมันอย่างนั้น แต่มันไม่เป็นขึ้นเป็นอัน

มันไม่เป็นขึ้นเป็นอัน เป็นมรรค เป็นการกระทำที่เป็นกิจจะลักษณะ ถ้ามันจะเป็นขึ้นเป็นอัน เห็นใหม่ เราต้องรำพึง เราต้องฝึกฝนของเรา พอจิตสงบแล้วนี่เราฝึกหัดใช้ปัญญา พอฝึกหัดใช้ปัญญา พอออกใช้ปัญญามันเหมือนคนทำงานเลย นี่เวลาเราให้ทำงานขึ้นไป อู้อู มั่นเหนื่อย มั่นล่า ทุกอย่างมันไม่อยากทำ แต่ถ้าให้นอนสบาย เวลาเข้าสมาธิแล้วมันก็สบาย

ทีนี้พอออกใช้ปัญญาใหม่ๆ มันจะมีการต่อต้านไง มันจะจีเกียง มันจะไม่อยากทำ มันบอกเราก็คืออยู่แล้ว ทำสมาธิก็มีความสงบร่มเย็นอยู่แล้ว ทำไมจะต้องไปหัดใช้ปัญญา แต่พอมันไปบังคับ พยายามฝึกฝน เวลาฝึกฝนออกไป พอมันเริ่มหัดใช้ปัญญา พอเริ่มใช้ปัญญาไปมันเห็นผลของมันใช้ใหม่?

“อ้อ อู้อู ใช้ปัญญาแล้วมันคิดว่าสมาธิอีก โอ้อโฮ สมาธิมันแค่นี้ไปนอนตายเฉยๆ โอ้ย คราวนี้เป็นปัญญา เห็นใหม่ มันถอดถอนกิเลส”

พอมันเห็นคุณขึ้นมา มันก็เอาแต่ปัญญาอย่างเดียวแล้ว ไม่กลับไปเอาสมาธิอีกแล้ว นี่มันไม่พอดีไปหมดเลย ใจคนมันไม่พอดีไปสักอย่าง ถ้าไม่พอดีไปสักอย่างเราก็ต้องฝึกของเรา เห็นใหม่ พอเราฝึกของเรา เราทำของเราไป มันจะมีประสบการณ์ของมัน

ไป อันที่มันฝึก มันหัดของมันไปอย่างนี้ นี่มันเป็นกิจจะลักษณะ มันได้มีการกระทำ อันนี้ถือว่าไม่ใช่สัมหล่น

ถ้าคำว่าสัมหล่น เห็นไหม มันเป็นที่หนึ่งเราก็ อืม งงนะ พอมันเห็นกายที่หนึ่ง รูป เห็นกายนะขนพองสยองเกล้า อู้อู้อู ตัวนี้พองหมดเลยนะ แล้วทำอะไรล่ะ? ทำอะไรต้องงง ไปหมดเลย นี้อย่างนี้คือสัมหล่น คือเป็นบุญวาสนา มันไม่เป็นกิจจะลักษณะ ไม่มีการกระทำของเรา เราไม่ได้บริหารจัดการ ทีนี้ถ้าการบริหารจัดการขึ้นมา มันถึงว่าเป็นมรรคเห็นไหม

เราบอกว่าสัมหล่นไม่ใช่มรรค สัมหล่นมันเกิดจากบุญวาสนา แล้วมันอธิบาย นีที่มันจะมีสัมหล่นได้มันต้องมีบุญ มีวาสนาของใจนั้น แล้ว แล้วบุญวาสนาเวลาใช้ไปแล้วเห็นไหม มันใช้ไปเรื่อยๆ ใช้ไปมันก็เริ่มจางไปๆ ฉะนั้น คำว่าสัมหล่น นี้คำถามบอกว่า

ถาม : ที่อยู่ได้เพราะว่าสัมหล่น แต่ตอนนี้สัมหล่นจนหมดต้นแล้ว มันไม่มีอะไรจะหล่นแล้ว แล้วตอนนี้ก็ทุกข์มาก

หลวงพ่ : ของสิ่งใด ลองได้ใช้แล้วมันก็จะต้องเจือจางไปเป็นธรรมดา ฉะนั้น ถ้าคำว่าสัมหล่น พอเวลามันเป็นอย่างที่ว่าสัมหล่นแล้วเราต้องขยันหมั่นเพียรของเรา อย่างเช่นว่านี้สัมหล่นจนหมดต้นแล้ว เราก็ต้องดูแลต้นไม้อื่นๆ ต้นไม้ของเรา เราจะต้องดูแลหัวใจของเรา เราต้องดูแลรักษา ถ้าดูแลรักษา ต้นไม้อื่นๆ จะมีผลสัม แล้วผลสัมมันจะได้หล่นลงมาอีก

ฉะนั้น ถ้าเราไม่ดูแลต้นไม้อื่นๆ เราจะเอาแต่ผลสัมๆ อยากให้สัมหล่นๆ แต่เราไม่ดูแลต้นไม้อื่นๆ นี้ไง ทีนี้คำว่าสัมหล่นมันเป็นศัพท์ กิริยาที่มันใช้ว่าในเมื่อมีเหตุการณ์อย่างนั้นคำว่าสัมหล่น ฉะนั้น ถ้าเราอยากจะทำให้สัมหล่นอีก โดยที่เรายังไม่เป็นกิจจะลักษณะ คือเราบริหารจัดการไม่ได้ เราก็ต้องหมั่นเพียรของเรา เราต้องดูแลของเรา

ถ้าพูดถึงว่าพอสัมหล่นเราก็พอใจ เราก็อยากได้ แล้วอยู่ได้เพราะสัมหล่น สัมหล่นเป็นเครื่องอยู่ ฉะนั้น สัมหล่นมันหมดแล้ว แล้วเราทำอะไรต่อไปล่ะ? ทำอะไรต่อไป?

ทำอะไรต่อเราก็ฝึกหัดภาวนา การฝึกหัดภาวนานี้แหละ เห็นไหม การทำภาวนา หลวงตาบอกว่า

“ทำบุญกุศลมากมายขนาดไหน มันก็เหมือนเขื่อนกั้นไว้”

เราจะมีบุญกุศลนะ เราสร้างบุญกุศลมันก็เป็นผลของวิญญูะ ก็มันเป็นอามิส ส่งเสริมให้จิตนี้ดี จิตนี้ไปเกิดในสิ่งที่ดี เกิดมาแล้วเป็นจักรพรรดิ มีสมบัติพิสดาร มหาศาล มีขุนพลแก้ว มีขุนนางแก้ว มีไปหมดเลย แต่เวลาจะตายขึ้นมาที่คอตก นี่ถ้าพูดถึงมีบุญกุศลมันก็ส่งเสริมให้ผลเป็นผลของวิญญูะ มันก็เวียนตายเวียนเกิดกันอยู่อย่างนี้แหละ แต่ถ้าจะพ้นจากวิญญูะนะมันก็ต้องมีอย่างเดียวคือการภาวนา

ฉะนั้น การภาวนา เห็นไหม การภาวนาถึงว่าเป็นบุญกุศลที่สูงที่สุด เพราะการภาวนาทำให้เกิดปัญญา เวลาคนอยากมีปัญญา นี่มีปัญญาก็เสียสละกรรมใจ ให้กรรมจะให้เกิดปัญญา ให้กรรมจะให้เกิดปัญญา แต่ถ้าการปฏิบัตินี้แหละจะเกิดปัญญา การปฏิบัติ จิตเป็นสมาธิแล้วนี่ ถ้ามันหัดฝึกฝน มันใช้ปัญญาขึ้นมาแล้ว แล้วปัญญาอย่างนี้มันเกิดขึ้นมา นี่ปัญญาทางโลกที่เขาไม่มีกัน ถ้าทางโลกเขาเป็น โลภียปัญญา ปัญญาของโลกเขา ถ้าปัญญาของกรรมขึ้นมา มันจะถอด มันจะถอน มันจะรื้อขึ้นมา แล้วมันจะเข้าใจเรื่องสัมหล่น มันจะเข้าไปเห็นว่าจริตนิสัย

ครูบาอาจารย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอนาคตังสญาณ เห็นไหม มี มหา ๘ ประโยคไปถามหลวงปู่ฝั้น บอกว่าเขาจบ ๘ ประโยคนะ เขารู้ไปหมดทุกอย่างเลย แต่เขาไม่รู้จะปฏิบัติอย่างไร? หลวงปู่ฝั้นถามกลับว่า

“ทุกข์มันอยู่ที่ไหน? ทุกข์นั้น?”

“ทุกข์มันอยู่ที่ใจ”

“ทุกข์อยู่ที่ใจมันก็ต้องปฏิบัติที่หัวใจนั่นไง”

นี่ไงเพราะเขาเป็นมหา ๘ ประโยค ๘ ประโยคนี้เพราะในทางตำราเขาเรียนจบหมดแล้ว เขาเรียนจบมาแล้ว เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอน เหมือนครูบาอาจารย์ของเราสอน หลวงปู่ฝั้นท่านสอน สอนครูบาอาจารย์แต่ละองค์ไม่

เหมือนกันนะ ไม่เหมือนกัน อันนี้กำหนดพุทโธนะ อันนี้ใช้ปัญญาอบรมสมาธินะ อันนี้กำหนดธรรมะให้ยาวหน่อยนะ เพื่อแก้ว่าองค์นั้นจิตมันแบบว่ามันง่วงนอนงายใช้ไหม? ก็ให้บริกรรมคำยาวๆ ไว้ ใอันนี้ก็ให้พุทโธนะ นี่แต่ละองค์ๆ ท่านก็สอนแตกต่างกันไป เพราะจิตนิสัยไม่เหมือนกัน

ฉะนั้น สิ่งที่ไม่เหมือนกัน เห็นไหม คำว่าไม่เหมือนกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาสอนอย่างนั้น สอนไม่เหมือนกัน ฉะนั้น เวลามหา ๕ ประโยคนี้เขาก็เรียนหมดเลย

“องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนพระองค์หนึ่งก็อย่างนี้ สอนองค์หนึ่งก็อย่างนี้ แล้วผมจะทำอย่างไรล่ะ?”

ไปถามหลวงปู่ฝั้นนะ

“แล้วผมจะทำอย่างไรล่ะ? ผมไม่เข้าใจเลย ธรรมะผมรู้หมดเลย แต่ผมเอามาใช้ประโยชน์กับผมไม่ได้เลย”

นี่หลวงปู่ฝั้นบอกว่า “ทุกข์อยู่ที่ไหน? ทุกข์อยู่ที่ไหนให้กำหนดทุกข์ที่นั่น”

ทุกข์อยู่ที่ไหน เห็นไหม นี่ให้กำหนดที่นั่น ถ้าจิตเรามาแน่นทุกข์ที่ไหน ถ้าเรากำหนดสมาธิเข้ามามันจะเข้ามาเห็นจิตของตัวเอง แล้วจะแก้ไขที่นั่น นี่ผลของการภาวนา ผลของการฝึกหัดเป็นบุญกุศลที่สูงที่สุด ฉะนั้น คำว่าสูงที่สุดนี้เราปฏิบัติ แต่ถ้าทางโลกเขาบอกว่าถวายเป็นสังฆทานสูงที่สุด (หัวเราะ)

ให้ถวายเป็นสังฆทาน ถวายเป็นสังฆทานสูงที่สุด อันนั้นเป็นเรื่องของโลกนะ ถวายเป็นสังฆทานสูงที่สุดมันก็เป็นผลบุญ ผลบุญในการเสียดละ แต่ถ้าจะเอาปัญญา ปัญญาที่จะพ้นจากกิเลส การภาวนานี้แหละมันทำให้จิตใจออกฝึกหัดใช้ปัญญา ถ้าฝึกหัดใช้ปัญญา นี่ใจมันจะกลับมาให้ภาวนาได้ ให้ภาวนาเป็น

ที่นี้ภาวนาได้ ภาวนาเป็น มันก็ส่งเสริม นี่รักษาผลสัม รักษาต้นสัม รักษาต้นสัมก็คือรักษาหัวใจ ถ้าหัวใจดีขึ้น สิ่งที่ว่ามันไม่มีแล้วมันจะฟื้นฟูลขึ้นมาว่าอย่างนั้นเลย ให้ฟื้นฟูลสิ่งนี้ขึ้นมา นี่พูดถึงสัมหล่นนะ

ฉะนั้น สัมหล่นมันมีที่ไปที่ไปเหมือนกัน แต่ในเมื่อประธานะ ผู้ใหญ่คุยกับเด็ก เด็กน้อยได้แก่ผู้ใหญ่เอาใจเท่านั้น เด็กน้อยก็มีความสุขแล้ว ผู้ใหญ่พอโตขึ้นมา ผู้ใหญ่ต้องมีหน้าที่การงาน มันจะวัดกันที่ว่าการทำงานนั้น ผิดถูกนั้นถึงจะเป็นความดี แล้วถ้าโตขึ้นมา บริหารจัดการแล้วเขาต้องรับผิดชอบ เห็นไหม ความดีของแต่ละคนมันไม่เหมือนกัน

ฉะนั้น เด็กน้อยเขาเริ่มฝึกหัดใหม่ เวลาเขามีสิ่งใด เราจะอธิบายให้เด็กน้อยเข้าใจกับเรามันเป็นไปได้ไม่ได้เลย ฉะนั้น เราถึงบอกว่าถ้าเด็กน้อยเราก็อธิบายเขา สิ่งนี้เป็นความดี เราก็ตบมือให้ ๒ ที ตบมือแล้วเด็กมันดีใจ มันดีใจมาก

นี่ก็เหมือนกัน สัมหล่นๆ มันก็เหมือนกับเด็กน้อยนั่นล่ะ ฉะนั้น อธิบายอย่างไร มันเข้าใจด้วยไม่ได้ เพียงแต่เขาบอกว่า

ถาม : ถ้ามันเป็นสัมหล่น แล้วอยากจะรักษาผลสัม แล้วอยากจะเป็นกุศลไป

หลวงพ่ : ฉะนั้น สิ่งนั้นวางไว้ ของสิ่งใดที่เราใช้แล้ว เราใช้แล้ว เราได้สัมผัสแล้ว นี่เรายังสนใจเรื่องศาสนา มันก็มีคุณค่ามากแล้วแหละ แล้ววางไว้ เราเอาความจริงขึ้นมา ถ้าจิตมันสงบให้มันสงบได้ ถ้าสงบขึ้นมาแล้วให้มันพิจารณาของมัน ย้อนกลับมาดูใจของเรา แล้วผลสัมมัน ต้นสัมมันมันจะเข้มแข็งขึ้นมา ถ้าต้นสัมเข้มแข็งขึ้นมา มันจะเป็นประโยชน์กับเรา นี่พูดถึงที่มาของ “สัมหล่น”

แหม อยู่ดีๆ จะสัมหล่น ใครๆ ก็จะไปหล่นไปหมดเลย การหล่นนั้นนะ ทางโลกเขาพูดอย่างนี้ เขาบอกว่า

“ลากที่ควรได้ กับลากที่ไม่ควรได้”

ลากที่ควรได้ ลากสักการะของเรา ลากที่ควรได้ ลากที่ไม่ควรได้ ลากที่ไม่สมควรจะได้ ได้มามันเป็นการผิดกฎหมายนะ กฎหมายเขาตรวจสอบนะ อย่างเช่นฟอกเงินๆ เขาจะดูแลอยู่

อันนี้ก็เหมือนกัน ลากควรได้และลากไม่ควรได้ สัมหล่นก็เหมือนกัน สิ่งที่เป็นลากที่ควรได้มันเป็นข้อเท็จจริง ถ้าลากที่ควรได้ มันเป็นเรื่องที่เป็นบุญกุศล มันเป็น

อิทธิพลของกรรม อิทธิพล กรรมะมีอิทธิพลเหนือใจเรา กรรมะนี้มีอิทธิพล คือบุญกุศล มันมีเหนือใจเรา มันเป็นไปโดยกรรม ถ้าทางกรรมะเขาเรียกว่า “กรรมะจัดสรร” กรรมะจัดสรรให้เป็นไป

กรรมะจัดสรรนะ แต่ใจเราโง่งนำคุณเลย กรรมะจัดสรรให้แล้ว เป็นสัมหล่นแล้วยังไม่รู้ว่าจะสัมหล่นอย่างไร? กรรมะจัดสรรแต่เราโง่ง ฉะนั้น เราก็ต้องฝึกเราให้มันฉลาดขึ้นมา ไซ้ใหม่? กรรมะจัดสรร แล้วจิตใจเราฉลาดขึ้นมา จิตใจเรารู้ขึ้นมาว่ามันมาจากไหน? มันมาอย่างไร? แล้วเราฝึกของเรา เห็นใหม่ กรรมะจัดสรรด้วย แล้วเราก็ฉลาดขึ้นมาด้วย เราทำของเราได้ด้วย มันก็เลยไม่ไปทุกข์ใจ ร้อนใจกับสัมมันไม่หล่น ถ้าสัมมันหล่นก็ตีใจ สัมไม่หล่นก็อยู่ไม่ได้ (หัวเราะ)

สัมหล่นก็คือสัมหล่น ใฮ้มันมีที่ไปที่ไปอยู่ ฉะนั้น เวลาเขาพูดถึงสัมหล่นเราถึงอธิบาย มันมีที่ไปที่ไปอยู่ มันเป็นอิทธิพลของกรรม มันไม่ใช่ใครสัมหล่น โอ้ย เวลาสัมหล่นจากต้นนะ เขาไปเก็บกันเอามาเป็นอาหาร เอาไปค้าขาย นั่นมันเป็นผลทางโลก เพียงแต่ว่ามันมันเป็นผลสัมหล่นจากต้น แต่ฉ้มันเป็นการปฏิบัตินะ ถ้าเราปฏิบัติเป็นความจริงขึ้นมามันจะเป็นประโยชน์กับเรา

อันนี้ในแง่บวก ทีนี้ในแง่บวกนะ ในแง่บวกหมายถึงว่าสัมหล่น คือการปฏิบัติมันสุข มันทุกข์ในใจของเรา แต่อันนี้เป็นแง่ของโลก พอแง่ของโลกนะ แล้วมันเป็นเรื่องโลกไป

ข้อ ๗๑๐. ไม่มี

ข้อ ๗๑๑. ไม่มีไซ้ใหม่?

ข้อ ๗๑๒. ใฮ้ที่ว่า “ทำบุญกึ่งบาป” นี้มาอีกแล้ว (หัวเราะ) ทำบุญกึ่งบาป ก็วันนั้นตอบไปแล้ว ทีนี้คำตอบเขาเขียนมาอย่างนั้น เขาเขียนกลับมาว่า

ถาม : กราบนมัสการหลวงพ่อบุญที่แล้วหลวงพ่อบอกไปแล้วเรื่อง “ทำบุญกึ่งบาป” มันเป็นเรื่องที่คาใจ เป็นประสบการณ์ของตัวเอง หากถ้ากระเทือนหลวงพ่อบอกมาช่วย

หลวงพ่ : คำว่ากระเทือนเพราะพวกเรานี้เราทำกันเอง กรรมมันมีหลาย มีละเอียด หลวงตาท่านจะบอกว่า

“กรรมแท้ๆ มันเป็นเรื่องส่วนตัว เป็นเรื่องในหัวใจของเรา”

เวลาหลวงตาถ้าส่วนอื่นเขาจะทำดี ทำชั่วมันเรื่องของเขา ถ้ากรรมแท้ๆ กรรมจริงๆ เพราะกรรมมันเป็นปัจจัยจัดตั้ง สันติภูริโกเฉพาะตน ถ้าเฉพาะตน ถ้าเราทำของเรา เป็นประโยชน์กับเรา นี่กรรมแท้ๆ แต่พอมันขยับออกไป เห็นไหม มันก็เข้านั้นแหละว่า กระเทือนหรือไม่กระเทือน ถ้ากระเทือนมันเหมือนกับเราไปทำให้ใครกระเทือน แต่ถ้ามันเป็นลูกศิษย์กับครูบาอาจารย์ท่านก็เอาจริงเอาจังต่อกัน

ฉะนั้น เวลาบอกว่ามันกระเทือนเขาไหม? สบประมาทเขาไหม? เราเองเราพูดเยอะ เราก็ต้องหาทางป้องกันตัว ป้องกันตัวว่าถูกหรือผิดใจ ฉะนั้น เขาเขียนมาขอขมาว่า เขาไม่ได้ตั้งใจอย่างนั้น ที่เขากล่าวนี้เขากล่าวด้วยความบริสุทธิ์ใจของเขา เขาว่า

ถาม : ขอขมาหลวงพ่ด้วยถ้ามันกระเทือนหลวงพ่

หลวงพ่ : แต่ความจริงของเขาคือเขาอยากจะช่วยเหลือสังคม เห็นไหม เพราะมันมีพระไปทำบุญกัน โดยการที่มัวเมาไปกับโลก อะไรต่ออะไร เขาอธิบายของเขามานะ อันนี้เขาบอกว่าเพื่อประโยชน์ใจ เพราะเขาเข้าไปเพื่อต้องการจะให้คน หูตาสว่าง เพื่อให้ทำบุญด้วยเหตุ ด้วยผล ด้วยข้อเท็จจริง แล้วเข้าไปแล้วเขาจะโดนแรงเสียดสีมาก ฉะนั้น เขาบอกว่าเขาทำแล้วเหมือนกับเป็นเด็ก แล้วไปกระทบกระเทือนผู้ใหญ่

ถาม : เรื่องสิ่งต่างๆ ให้กลับเข้าไป แต่พ่ได้ฟังหลวงพ่ทำให้ผมสบายขึ้นอย่างมาก หลวงพ่ได้ให้กำลังใจดีมากครับ คำว่า “แย่งชิง” และ “ขายวิญญาณ” เป็นคำที่โดนใจผมมาก

หลวงพ่ : แย่งชิงคือแย่งชิงกิเลส แย่งชิง กิเลสมันตระหนี่ถี่เหนียว นี่แย่งชิง คำนี้เป็นคำของหลวงตา หลวงตาท่านพูดเอง บอกว่า

“เราแย่งชิง แย่งชิงจากกิเลสมาเพื่อเป็นประโยชน์กับเรา”

เราก็จำใจปากหลวงตามาอีกทีหนึ่ง ไอ้ชายวิญญูณนี่ เราเห็นสังคมเวลาเขาขายตัวกันนะ เขาหาผลประโยชน์กัน เขาเห็นผลประโยชน์แต่เรื่องวัตถุ แต่เวลาเรามอง เรามองถึงความรู้สึกนึกคิด ความรู้สึกนึกคิดเรายังขายได้ คนๆ นั้นไม่น่าจะเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรมได้

ฉะนั้น นี่พูดถึงอารมณ์ภทนะ ทีนี้ย้อนกลับมาที่เป็นคำถามแล้ว

ถาม : ๑. ถ้าเราเจตนาช่วยจุดเขาให้เห็นความจริงขึ้นมา แบบนี้พอเรียกได้หรือไม่ว่าเป็นการส่งเสริมผู้อื่นให้เกิดทิฏฐุชุกรม คือให้เกิดทิฐิ สัมมาทิฐิ

๒. กรณีที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน ถ้าไม่มีใครกล้าพูดเรื่องจริงเพื่อแฉสิ่งที่จอมปลอมในสังคม ผมว่าสังคมเราคงจะแยกว่านี้ และไร้ที่พึ่งบริสุทธิ์จริงๆ เพราะจะมีแต่การสร้างภาพลวง แต่หมกเม็ดบางอย่างไว้ (นี่เขาพูดถึงสังคมทั่วไป)

หลวงพ่ : ถ้าพูดอย่างนี้ นี่เวลาคนเรามีหยาบ มีละเอียด พูดอย่างนี้ถูก แต่เวลาคนที่ในสังคมนะ เราจะบอกว่าสังคมของเขามันหมกเม็ดไหม? สังคมของเขาทำอะไรที่ไม่ถูก แต่ทำไมคนเชื่อถือ? คำว่าคนเชื่อก็มี แต่เวลาคนที่เขาเข้าไปแล้วนี่เขาไม่เห็นด้วย เขาออกมาจากสังคมนั้นก็มี นี่เวลาคนเข้าไป พอเขาเห็นจริงหรือว่าเขามีปัญหาของเขา เขาก็เห็นความผิดของสังคมนั้น แต่ แต่เขาก็ไม่กล้าพูดของเขาเพราะว่ากระแสสังคมมันรุนแรง กระแสสังคมรุนแรงเขาก็เฉยของเขา

ฉะนั้น ถ้าเราจะบอกว่าสังคมต้องถูกต้องดังงามอย่างที่เราคิด เราคาดหมายกันทั้งหมด ถ้าคิดอย่างนี้นะเราทุกข์ เราแบกโลกใจ นี่เราแบกโลก หรือเราจะคอนโลก หรือเราจะยืนอยู่บนโลก เราเหยียบโลกไว้ ถ้าเราเหยียบโลก เรายืนอยู่บนเหนือโลก เราเหยียบโลกไว้ ถ้าเราแบกโลกเราแบกโลกหมดเลย คอนไว้คือครึ่งหนึ่งใจ แบบว่าครึ่งหนึ่งคือว่าเรายังติดโลกอยู่ แต่ถ้าเราเหยียบโลก เราอยู่เหนือโลกใจ

ฉะนั้น ถ้าเราอยู่เหนือโลกใช่ไหม? เราฝึกใจของเรา ถ้าใจของเรามันเหนือโลก ถ้าใจของเราเหนือโลกนะ เหนือโลกหมายความว่าเข้าใจเหตุและผลในโลก สิ่งที่เขาทำกันมันถูกหรือผิด เราดู เราเห็นหมดแหละ เราอยู่เหนือเขา แต่เราวางไว้ตามความเป็นจริง แต่คนที่เขาแบกโลกอยู่ เห็นใหม่ เขาแบกโลกอยู่ เขาต่ำกว่าโลก ต่ำกว่าโลก

นี่สิ่งที่โลกเขาหลอกลวงกัน เขาหาผลประโยชน์กัน ผู้นั้นเขาเข้าไปหมดเพราะเขาต่ำกว่าโลกใช่ไหม? เขาอยู่กับโลกโดยที่เขาไม่มีหลักมีเกณฑ์ของเขาเลย เขาอยู่เพื่อจะเอาตัวรอดของเขา ฉะนั้น ในเมื่อเขาเจอสภาพสังคม กระแสสังคมที่ว่าเขาเป็นกระแสนั้นมันมันก็ติดไปกันหมดแหละ พอติดกันหมด ถ้าเขามีสติปัญญาของเขาเขาจะหลุดของเขาออกมาได้ เขาจะหลุดออกมาได้นะ

เราจะบอกว่าโลกธรรม ๘ มันเป็นแบบนี้ มันมีของมันอยู่อย่างนี้ ถ้ามีอยู่อย่างนี้ ในสมัยของกษัตริย์พระเจ้าอโศกมหาราช อังคัมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีฤทธิ์หมดนะ เวลาของกษัตริย์พระเจ้าอโศกมหาราชเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เห็นไหม ทอดธุระเลย จะสอนได้อย่างไร? จะสอนได้อย่างไร?

เราจะบอกเรื่องที่เป็นนามธรรม สิ่งที่เป็นความผิดพลาดในใจของเขา ทั้งๆ ที่เขาเป็นจักรพรรดิ เขาเป็นกษัตริย์ เขาเป็นกษัตริย์ เขาเป็นคนที่มีความรู้ทั้งนั้นเลย แต่เราก็จะบอกว่าในหัวใจเขาคิดผิด เขาเป็นอวิชชา เขามีกิเลส นี่ใครจะยอมฟัง? ใครจะยอมฟัง ถ้าไปบอกเขาบอกว่าจักรพรรดิที่ดี จักรพรรดิสุดยอดเลย จักรพรรดิจะดีใจมากเลย

ถ้าเราไปยกย่องในสิ่งที่ดีของเขา เขาจะพอใจ แต่ถ้าเราไปบอกความบกพร่องของเขา บกพร่องว่าเขาจะตายเปล่า เขาจะไม่มียะไรจิตใจของเขาไป จักรพรรดิเขาจะตัดหัวเราเลยละ ในเมื่อเขาอยู่ได้โลกเขาไม่เข้าใจของเขา ฉะนั้น ผู้ที่เราจะอยู่เหนือโลกใช่ไหม เราต้องสร้างปัญญาของเราขึ้นมา ถ้าเราสร้างปัญญาของเราขึ้นมา ถ้าเมื่อใดจะได้ใช้เหตุใช้ผล เราจะมีเหตุมีผล ใช้เหตุใช้ผลเคลียร์ปัญหาได้หมดเลย

นี่เราอยู่เหนือโลก เราเหยียบโลกอยู่ เราไม่ติดในโลก เราเข้าใจหมดเรื่องโลกเป็นอย่างไร? เรื่องความเห็นของเขาเป็นอย่างไร? แล้วความเห็นนี่กิเลสมันพอใจอย่างนั้น เห็นไหม แล้วทำไมเขาพอใจ ทำไมเขาเห็นชอบ เห็นดีเห็นงามต่อกัน

ถ้าพูดอย่างนี้บ้าง ถ้าโดยโลกเขาบอกว่า แน่ หลวงพ่อจะเอาตัวรอดแล้วแหละ หลวงพ่อจะชิงออกใช่ไหม? หลวงพ่อจะไม่รับผิดชอบอะไรเลยหรือ? จะไม่ทำงานอะไรเลยหรือ? นี่จะชิงหนีแล้วหนีหนี ไม่ใช่ชิงหนีนะ หลวงตาท่านบอกว่า

“ในเมื่อถ้าเหตุการณ์เหตุการณ์นั้น มันยังแก้ไขสิ่งใดไม่ได้ เราเข้าไปมันทำให้เกิดปัญหามากขึ้น แต่ถ้าเรามีสติปัญญา เราารู้เหตุรู้ผลว่าความผิดถูกมันเป็นอย่างไร ถึงเวลาแล้วนี่เหตุการณ์นั้นเราจะแก้ไขได้”

เหตุการณ์นั้นจะแก้ไขได้ แก้ไขหมายถึงว่าถึงคราวถึงกาล ปัญญาเราพร้อมหมดแล้ว นี่มันคิดทั้งนั้นแหละ แล้วมันคิดอย่างไรล่ะ? นี่มันบอกกล่าวนะ คนก็เชื่อฟังมันฟังด้วยเหตุด้วยผล แต่ในเมื่อเหตุการณ์ยังไม่ถึงคราว เห็นไหม เราารู้ถูกรู้ผิด ความรู้ของเรา หลักฐานของเรามันเปลี่ยนแปลงเป็นหลักฐานเท็จได้ทั้งนั้นแหละ

นี่เรื่องของโลกนะ ความเชื่อของคน กรรมของคนมันมี ถ้ากรรมของคนมันมี ถ้าเราแบกโลก แล้วเราบอกว่าเป็นแสดงว่าถ้ามันเป็นความจอมปลอม สังคมไม่กล้าพูดความจริงกัน แล้วมันจะพูดอย่างไร? พูดความจริง มีกาลเทศะ กาลควรและไม่ควร ถ้ากาลมันควร เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ

“สิ่งใดเป็นความจริง แต่ไม่มีประโยชน์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านก็ไม่พูด สิ่งใดเป็นความจริง แล้วต้องมีประโยชน์ด้วยท่านถึงจะพูด”

พูดด้วยความจริงด้วย แล้วเป็นประโยชน์ด้วย เป็นความจริงแต่มันไม่เป็นประโยชน์ มันไม่เป็นประโยชน์เพราะมันทำลายคนอื่นแล้วมันมีผลกระทบ เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะพูดกับพระองค์นั้น ทำให้พระองค์นั้นเข้าใจ แล้วให้พระองค์นั้นให้แก้ไขตัวถ้าแก้ไขได้ ถ้าแก้ไขไม่ได้ คือเขาแก้ไขของเขาไม่ได้ ถ้าแก้ไขไม่ได้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เข้าไปยุ่งตั้งแต่ที่แรกเลย ไม่เข้าไปยุ่งตั้งแต่ที่แรก เห็นไหม นี่ธรรมมันละเอียดมากกว่านั้น

ฉะนั้น ข้อที่ ๑ บอกว่า

ถาม : ถ้าเราช่วยเขาให้เกิดทิฐิที่ถูกต้อง ในบ้านๆ หนึ่ง ฟืน้องในบ้านความเห็นยังไม่เหมือนกันเลย แล้วทิฐินี้สำคัญมาก คำว่าทิฐิ แล้วคำว่าทิฐิ ถ้าสัมมาทิฐิมันมีความถูกต้องดีงามชอบธรรม แต่มันไม่ตรงกับความเห็นเรา นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ

ฉะนั้น จะบอกว่าสิ่งที่โลกเขาหลอกลวงกัน เขามีความหมกมุ่นกัน แล้วเรานี้ใสสะอาดบริสุทธิ์ แล้วเราว่าเราจะไปจัดการเขา แล้วใสสะอาดบริสุทธิ์นี้จริงหรือเปล่า? (หัวเราะ) เออ อันนี้ก็เป็นที่รู้อีกอันหนึ่ง อันที่ใสสะอาด อันที่ว่าเราบริสุทธิ์ เราจะช่วยเหลือกันมันก็เป็นทีไรอีกอันหนึ่ง แล้วทีไรอันนี้มันใช้ถูกกาล ถูกเวลาหรือเปล่า?

นี่เพราะว่าโลกเป็นวิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์จะให้ค่าอย่างนี้ ว่าอะไรบริสุทธิ์และไม่บริสุทธิ์ ในทางวิทยาศาสตร์จะบอกว่า ๘๘.๘๘ ร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่มี แต่ในทางธรรม ต้องร้อยเปอร์เซ็นต์ เกินร้อยด้วยถึงสะอาดบริสุทธิ์จริง ถ้าสะอาดบริสุทธิ์จริง เห็นไหม นี่ธรรมเหนือโลกนะ เหนือวิทยาศาสตร์ เหนือทุกอย่างเลย

แต่ธรรมนี้ธรรมอย่างหยาบ คนเข้ามาเขามาทำบุญของเขา แล้วเราบอกว่าเขาหมกมุ่น เขาสร้างภาพ มันไม่เป็นความจริง ถ้าเขาไม่เป็นความจริงนะ เขาต้องมีความละอาย คนที่เขาทำนี่เขามีความละอาย นี่พูดถึงความละอายนะ แต่ถ้าเป็นสังคมโลกล่ะ? สังคมโลกบอกว่านี่คือเขามีความสามารถ เขามีความสามารถนะ โลกเขามองกันโดยกระแสว่า ใครทำกระแสนั้นได้ ปลุกกระแสนั้นขึ้นมา

งานทางการเมืองนะ เวลาเขาจะสร้างการเมืองขึ้นมาเขาใช้เงินทั้งนั้นแหละ นี่เวลาเขาเอาเงินสร้างขึ้นมาแล้วเขาต้องรักษาด้วย รักษาความต่อเนื่องของเขาไป แต่สิ่งใดก็แล้วแต่ในโลกนี้ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเป็นอนิจจังหมด ไม่มีสิ่งใดคงที่ ช้าหรือเร็วเท่านั้นกระแสนี้มันต้องหมดไป ช้าหรือเร็วเท่านั้น ถ้าอย่างช้าที่สุดก็ชีวิตๆ นั้นชีวิตนั้นเขายังยืนอยู่ได้ เขายังค้ำอยู่ได้ คนยังเชื่อถืออยู่อย่างนั้นได้ แต่ถ้าชีวิตนั้นหมดไปอยู่ไม่ได้หรอก

นี่ความจริงก็คือความจริง มันจะปรากฏ แล้วมันเป็นไปไม่ได้ แต่ขณะที่เขามีชีวิตอยู่ เขาค้ำสิ่งนี้อยู่ เขาค้ำกระแสนั้นอยู่ ฉะนั้น กระแสนั้นอยู่เขาค้ำด้วยอะไร? ด้วยอิทธิพลของเขา เวลาปัญหาแรก เห็นไหม “อิทธิพลของกรรม” ถ้าอิทธิพลของกรรมมันจะให้ผลตามความเป็นจริง เวลาใครภวานาไปแบบสั่มหล่น เวลาสั่มหล่นมันภวานาไปนี่เพราะอะไร? เพราะใจมันรู้ใช่ไหม?

เวลาชนพองสยองเกล้า เวลาสะเทือนหัวใจ เวลาร่างกายพองโต เวลามันเกิดสิ่งใด
นี่ใครเป็นคนรู้ จิตใจนั้นเป็นผู้รู้ จิตใจนี้เป็นความจริง ถ้าจิตใจนั้นเป็นผู้รู้ จิตใจนั้นเป็น
ความจริงมันเกิดมาจากอะไรล่ะ? เกิดมาจากความสัมผัสของใจ เป็นปัจจัยตัดตั้ง เป็น
สันทิฏฐิโก เป็นเรื่องจริง เพราะเป็นความสัมผัสของใจ เรื่องโลก เรื่องกระแสเป็นเรื่อง
ความจอมปลอม นี่พูดถึง “อิทธิพลของกรรม”

ฉะนั้น ข้อที่ว่าทิวติ ต้องการทิวติกัน นี่มันอิทธิพลของกิเลส คำว่าอิทธิพลของกิเลส
คืออะไร? คือมันรู้ที่อยู่ ของมันรู้ที่อยู่ไหม? นี่ไงที่เขาบอกว่ามันต้องการทิวติของเขา
ต้องการไม่ให้เขาสร้างภาพ ต้องการไม่ให้มีความจอมปลอมของสังคม ถ้าอย่างนี้เมื่อไหร่
สังคมมันจะอ่อนค้อยไปเรื่อยๆ คนที่ทำเขาอยู่ เขาอยู่ของเขา นี่เวลาสัณห่น จิตใจมัน
สัมผัสมันก็รู้ที่อยู่ว่าสิ่งใดเป็นกรรม สิ่งใดเป็นประโยชน์

สิ่งใดที่เขาทำขึ้นมา มันสัมผัสขึ้นมาแล้วความรุ่มเย็นเป็นสุขมันเกิด เกิดความชุ่ม
ชื่นในหัวใจ แต่สิ่งที่มีมันเป็นความจอมปลอม มันสร้างภาพ นี่เขาก็รู้ของเขาอยู่ เขาต้องรู้
ของเขาอยู่ แต่ในเมื่อเขามีทิวติมานะต้องการสร้างกระแส ต้องการให้สังคมเป็นไปอย่าง
เขาปรารถนา เห็นไหม เขากระทำสิ่งใดมันก็เป็นทางโลกทั้งนั้นแหละ โลกกระทำกันได้
ทั้งนั้นแหละ แล้วทำขึ้นมาทำขึ้นมาต้องรักษาไหม?

นี่มันจะเป็นความสุขแบบสัณห่นไหม? สัณห่นนี้เป็นเรื่องส่วนตัวนะ เป็นเรื่อง
ของเราละ เป็นเรื่องความสัมผัส ไม่ต้องลงทุนลงแรง ไม่ต้องทำอะไรเลย มันเป็นอิทธิพล
ของกรรม แต่อันนี้มันเป็นอิทธิพลของกิเลส กิเลสคืออะไร? กิเลสคือต้องการให้คน
ยอมรับ ต้องการสร้างให้คนเชื่อถือ แล้วความเชื่อถือ เรายังเชื่อถือตัวเราเองไม่ได้เลย ถ้า
เราเชื่อถือตัวเราเองได้ ทำไมเราต้องสร้างภาพ? ทำไมเราต้องสร้างภาพ? ก็เราเชื่อตัวเรา
เองได้ไง ถ้าเราดีจริงทำไมเราต้องสร้างภาพ การสร้างภาพเรารู้แล้วว่าเราสร้าง ไม่ใช่
เรื่องจริง

นี่ไงเราเป็นคนสร้างขึ้นมาใช่ไหม? เราสร้างขึ้นมา มันก็ไม่คิดว่าเราสร้าง แต่ถ้า
เราจริงเราไม่ต้องสร้างมันเป็นเอง ในเมื่อเราสร้างขึ้นมา พอเราสร้างภาพขึ้นมาให้เขา
เห็น เราจะบอกว่า ถ้าทั้งชีวิตของเขา เขาสร้างสิ่งนี้ขึ้นมา แล้วสิ่งที่ทำขึ้นมามันเป็นสิ่งที่

เขาหลบซ่อน เขาเก็บของเขาไว้ เขาซื้อของเขา เขารู้ของเขา แล้วเราจะบอกว่ามันอยู่ไม่ได้ หรืออก สิ่งใดก็อยู่ไม่ได้

ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ เวลาครูบาอาจารย์บอกว่า

“ให้ผลบุญของกรรม ให้มันเห็นผลของกรรม กรรมมันจะให้ผลของเขาเอง ถ้าจิตใจเรามีหลักมีเกณฑ์ เพราะในธรรมวินัยนี้เหมือนกับมหาสมุทร จะไม่มีสิ่งใดตกค้าง อยู่ในมหาสมุทร จะซัดเข้าฝั่งหมด”

สิ่งใดที่มันผิดจากหลักธรรมวินัย จะอยู่ในหลักธรรมวินัยไม่ได้หรอก ซ้ำหรือเร็ว เท่านั้น มันจะซัดเข้าไป ซัดออกไปจากธรรมวินัยนี้ ซ้ำหรือเร็ว ฉะนั้น คำว่าซ้ำหรือเร็ว มันมีของมัน มันต้องรู้ของมัน ผลนี้มันต้องรู้ แต่ถ้าใครเขาเก็บสะสมไว้จนกว่าเขาหมดชีวิตไป นั่นก็เรื่องเวร เรื่องกรรมมันจะไปอีกชั้นหนึ่งนะ

เราจะบอกว่า “ผลของวิภวัญจะ” นี้วิภวัญจะ กามภพ รูปภพ อรูปภพมันกว้างขวาง ใหญ่โตนัก แต่เดิมประชากรของโลกมันมีไม่กี่พันล้าน ตอนนี่ ๗,๐๐๐ ล้าน นี่มันมากขึ้น ไปเรื่อยๆ แล้ว ๗,๐๐๐ ล้านก็ ๗,๐๐๐ ล้านทิว ๗,๐๐๐ ล้านนะ คนหนึ่งก็ทิวหนึ่ง คนหนึ่งก็ความเห็นหนึ่ง แล้ว ๗,๐๐๐ ล้านทิว แล้วบอกจะต้องให้เป็นเหมือนกัน

ฉะนั้น ถ้าในทางโลกเขาใช้คำนี้ เขาใช้คำว่า “ความเห็นต่าง” ถ้าทุกคนมีความเห็นต่าง แล้วสังคมยอมรับความเห็นต่างได้ สังคมจะมีความร่มเย็นเป็นสุข ความเห็นต่างนะ! แต่เวลาปฏิบัติขึ้นมา ในเรื่องอริยสัจมันไม่มีความเห็นต่าง เวลาลงอริยสัจมันเป็นอันเดียวกันไง อริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคญาณมันชำระกิเลส

ฉะนั้น เวลาผู้ที่ชำระกิเลส ความสะอาดบริสุทธิ์นี้เหมือนกัน แต่อ่านาจาสนาของคนไม่เหมือนกัน เห็นไหม คือว่าอ่านาจาบารมีของคนไม่เหมือนกัน แต่ความสะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน พระอรหันต์นี้เหมือนกัน ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระอรหันต์ทุกองค์เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน คืออริยสัจมีหนึ่งเดียว แต่บารมีการสร้างสมมาจากที่ความเห็นต่างกัน การกระทำมาที่เห็นต่าง เวลาความเห็นต่างใช่ไหม? วิธีการต่าง แต่เวลาถ้าประพฤติปฏิบัติแล้วมันต้องสะอาดบริสุทธิ์เหมือนกัน

นี่มันสะอาดเหมือนกัน พอเหมือนกันแล้ว ความที่สะอาดบริสุทธิ์อันนี้เป็นหลัก พอเป็นหลักแล้ว หลักอันเดียวกันจะไม่มี ความแตกต่างกัน พระอรหันต์ความคิดที่ แยกแยกกัน ความคิดพระอรหันต์ที่ว่ามิมีมุมมองแตกต่างกัน คือความเห็นต่างมันเป็นเรื่อง โลกๆ แต่พระอรหันต์จะไม่สงสัยกันในเรื่องโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี ไม่สงสัยกัน ในเรื่องอริยสัจ ไม่สงสัยกันเรื่องการกระทำที่สิ้นกิเลส

ฉะนั้น สิ่งที่ว่านี่ถ้ามันเป็นธรรมถึงมีอันเดียว แต่ถ้าเป็น โลกมันมีความเห็นต่าง ถ้า ความเห็น เรายอมรับความเห็นต่าง ความเห็นต่างนั้นเขาทำของเขา นี่เราถึงว่าไม่ดูถูก ความเชื่อของคนอื่น ถ้าความเชื่อของคนอื่นเขามีความเชื่อของเขา แต่! แต่ถ้าเมื่อใดเขารู้ เห็นของเขา เขาเปลี่ยนแปลงของเขา เห็นใหม่ เขาเปลี่ยนแปลงมาจากกันบึ้งในหัวใจของ เขา ถ้าเขาเปลี่ยนแปลงจากกันบึ้งในหัวใจของเขา นั่นแหละมันจะไม่มี การกระทบกระเทือนในสังคมเลย แต่ถ้าเราจะให้มันกระทบกระเทือน มันก็ กระทบกระเทือนกันน่าดูนะ

นี่พูดถึงเขาบอกว่า “ถ้าเราไม่กล้าพูดความจริง สังคมจะแย่ไปกว่านี้”

ในทางการศึกษาเขาจะบอกว่า “ปัญหาสังคมทุกปัญหา แก้ไขด้วยการศึกษา” คือ คนมีปัญหาไง ถ้าให้คนมีการศึกษา คนมีปัญหาอันนี้มันจะเข้าใจ แล้วมันจะแยกถูก แยกผิด ถูก แล้วมันจะทำให้สังคม แก้ไขสังคมโดยความสงบสันติ แต่ถ้าเราจะไปทำกันอย่างนั้น มันไม่สงบสันติ

ฉะนั้น เขาบอกว่าจะแก้ทุกข์ของคน ก็นี้แก้ด้วยการศึกษา แก้ด้วยความรู้ แก้ด้วย ปัญญา มันจะแก้ได้ แต่ถ้าเราแก้ของเรา เห็นใหม่ ฉะนั้น เราไม่ต้องไปทุบทุบจี้จนเกินไป แต่ถ้าไม่เห็นด้วย เราก็ไม่เห็นด้วยทั้งนั้นแหละ สิ่งที่ไม่ถูกต้องชอบธรรมใครอยาก จะเห็น ด้วย สิ่งที่ไม่ถูกต้องชอบธรรมนะ ไม่มีใครเห็นด้วยทั้งนั้นแหละ เวลาเขาเกิดทาง การเมือง ทาง การสงคราม เขาแย่งชิงความชอบธรรมกัน เห็นใหม่ ในราชการลับ เวลา เขาจะมีการสงคราม เขาจะต้องทำให้ชอบธรรมไม่ว่าเราทำสงครามด้วยความชอบธรรม ธรรมะกับอธรรมจะต่อสู้กัน แล้วธรรมะจะชนะ นี่เขาแย่งความชอบธรรมกัน

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าถ้ามันเป็นความชอบธรรม ถ้าเขาพิจารณาของเขา เขาแก้ไขของเขา นี่มันเป็นความชอบธรรมของเขา แล้วมันสงบร่มเย็นของเขา เราเอาตรงนั้นไง เราเอาตรงนั้น ทุกคนไม่เห็นด้วยทั้งนั้น สิ่งที่ยังไม่ชอบธรรมที่เขาทำไว้นั้น แต่แต่ต้องดูว่ากำลังเรามีเท่าไร? แล้วทำแล้วมันเป็นประโยชน์มากหรือประโยชน์น้อย ถ้ามันทำแล้วมันเป็นประโยชน์น้อยนะ ถ้าเป็นประโยชน์น้อยแต่เราลงทุนลงแรงมาก แต่ถ้าเป็นประโยชน์มากนะ เราพัฒนาตัวเราให้เป็นคนที่เหยียบโลก เหนือโลกไว้ แล้วเราจะมองปัญหาโลกออกหมด แล้วจะแก้ไขตอนไหน?

คำว่าจะแก้ไข ถ้ามันมีอำนาจวาสนา มีเวร มีกรรมต่อกัน เราจะได้มีโอกาสแก้ไข แต่ถ้ามันไม่มีวาสนาต่อกัน ไม่มีเวรมีกรรมต่อกัน เราพิจารณาของเรา เราแก้ไขของเรา จนหัวใจของเราพ้นจากโลก อยู่เหนือโลกแล้วนี่เราจะพ้นจากโลก เราเอาตัวเรารอดได้แล้ว แล้วไม่ใช่ที่เราจะทอดทิ้งสังคม เพราะสังคมเขาไม่ฟังเราเอง

สังคมเขาไม่ฟัง สังคมเขาไม่ยอมรับความจริง แต่ถ้าเราศึกษา เราปฏิบัติจนได้ความจริงขึ้นมาแล้ว เห็นไหม เรามีความจริงพร้อมที่จะให้สังคม แต่สังคมเขาไม่ฟัง สังคมเขาไม่มีวุฒิภาวะที่จะรับ นี่มันกรรมของสัตว์แล้วนะ ฉะนั้น เรื่องของเราก็เรื่องหนึ่ง เรื่องของโลกก็เรื่องหนึ่ง แต่นี่เราจะเอาว่าต้องไปสู้เขา ต้องไปต่อสู้กับเขา อันนี้เป็นเรื่องหนึ่งนะ

ทีนี้คำถามสด บอกว่า

ถาม : ทีมีการทำนายว่าจะมีแต่ภัยพิบัติเกิดขึ้นตามมามากมายใหญ่หลวง หลวงพ่อว่าเท็จจริงอย่างไร?

หลวงพ่ : เราไม่เชื่อเลย เราไม่เชื่อเรื่องคำทำนาย แต่เราเชื่อเรื่องจริง เราเชื่อเรื่องจริง เพราะว่าในเมื่อสภาวะแวดล้อมเป็นแบบนี้ มันก็ต้องเกิดอย่างนี้ โดยทางวิทยาศาสตร์เขาบอกว่าโลกร้อน นี่โลกร้อน พอลูกร้อนขึ้นมา เวลาหน้าแล้งจะแล้งรุนแรง เวลาฝนตก ตกจนท่วมโลก ใช้อย่างนี้มันเป็นเรื่องจริง เราดูเรื่องจริง ถ้าเรื่องจริงเราแก้ไขตามความเป็นจริง ถ้าแก้ไขตามความเป็นจริง

ทีนี้ไอ้คำทำนาย ทำนายอย่างไร? คุณติกรมอตุๆ ทำนายได้แค่ ๗ วัน แต่ถ้าของอเมริกาเขาทำนายได้มากกว่า แล้วอย่างนี้นะ พูดยังว่าเกิดภัยพิบัติมากๆ หมอคุณกำลังจะรวบ ทำนายถูกต้องหมดเลย ทุกคนจะไปหาหมอแม่นๆ ไอ้หมอไม่แม่นไม่มีใครเขาหาแล้วนะ แต่ถ้าเราไม่ต้องหาหมอแม่นๆ สภาวะแวดล้อมเราก็เห็น ทุกอย่างเราเห็น ทางวิทยาศาสตร์เขาพิสูจน์กันได้อยู่แล้ว เอาความจริงนี้แหละ เอาความจริงนี้ เอาความจริงแล้วแก้ไขอย่างนี้ เราแก้ไขใจของเรา นี่เขาทำนาย เราจะไปทำนายกับเขาหรือ? ไม่มี

เวลาเขาบอกโลกจะแตกนะ น้ำจะท่วมโลก หลวงตาบอกว่า “น้ำจะท่วมปอด” เพราะคนวิตกกังวลมากไป น้ำจะท่วมปอด จะเกิดทุกข์ เกิดยากในใจก่อน กว่าที่มันจะท่วมโลกนะมันท่วมปอด ท่วมปอดจนหายใจไม่ออกนูนนะ ต้องไปเจาะน้ำออกจากปอด น้ำยังไม่ท่วม โลกเลยมันท่วมปอดตายก่อน

ทีนี้ถ้ารักษาปอดของเราละ น้ำจะท่วมโลกเราก็ลอยแพกัน เราต่อแพกันไว้ เราจะอยู่บนแพ แล้วเราจะมีความสุขร่มเย็น เราจะไม่ไปตื่นกับเขา เราตั้งสติไว้อย่าเป็นเหยื่อของใครนะ อย่าเป็นเหยื่อ นี่พุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งปัญญา เรามีปัญญาของเรา เราแก้ไขของเรา อย่าไปเชื่อ ถ้าเขาเป็นไปได้ มันอย่าไปเชื่อ

เดี๋ยวนี้โลกมันเป็นอย่างนั้นแหละ เวลาห้วงโซ่ นะ ไอ้แซร์ลูกโซ่ต้องส่งข่าวต่อกัน ต่อๆ กัน กระพือกันทุกที กระพือกันจนโลกนี้ อู้ฮู วุ่นวายไปหมดเลย แล้วเราก็เป็นเหยื่อของเขาไปอยู่กับเขา เราไม่ทำอย่างนั้น เราทำเพื่อความจริงของเราเนาะ จบ เอวัง